

## HADÍ TANCE

Smím prosit? Táže se marně, po tisíci.

Pak do živého v sobě zahryzl se sám. Skrze zuby  
cedí krevní řečiště, kmitáním špičky jazyka  
rozmetává stigma sofistikovaného otroctví od mysli  
k srdci putující.

Tančí v kruhu, točí se jak pes v snaze vykousnout  
na zádech bodnutí, jež kdysi přetaktovalo metrum  
jeho tepu, tančí u okna a tleskaje zápěstími bohy  
provokuje, dokud je přísnost nedonutí zhrubnout  
v ubohé tři rozměry skleněného střepe –

Nikdy nejsi svobodě blíž než teď, když ten ostrý  
úlomek zvedáš z podlahy, a nikdy jí nebudeš dál,  
pakliže –

a tak s ním tančí, vytáčí se všemi jeho  
průhlednostmi, jež si ho vodí za spodní čelist, aby  
se nebál hryznout do živého v sobě a skrze zuby  
procedit krevní řečiště,

tančí tu před námi čím dál víc rozevlátý, tančí  
tuláka po hvězdách stylem válečného kripla  
a pachuč olověných protéz plive a též zlatý písek,  
jenž k patru úst lepí se s úmyslem omámit karáty –

Je prosím mezi přihlížejícími někdo, koho ten muž  
před pěti sty lety ponížil, a dosud žije, krmený  
touhou po pomstě?

Máte poslední příležitost nastavit nohu do jeho  
přískoků po vašich dosud prázdných hrobech  
a doufat, že o vás zavadí a uštkne.